

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 16—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΔΖΑ

Σόρα, Παρασκευή, ὥρ. 7η μ.μ., ἀπὸ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Πόλεως.

Ταύτην τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἀνεσήλωσα τὰ χαρτί μου διὰ νὰ γράψω, ἀνακαλύπτω πρὸς ἑκτακτον φουρκάν μου τὸν 17ον ἀριθμὸν τοῦ χειρογράφου τῆς παρελθούσης ἐπιστολῆς μου. Καὶ ὅμως τὰ εἶχον μετρήσει μετὰ τὴν ἐπιμελείαν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὰ ἐγκλείσω ἐντὸς φακέλλου. Βλέπετε τὸ σημειωματάριον τῶν προλήψεών μου εἶχον ἀρκετοὺς ἀριθμοὺς ὡς ἀπαισίους σημειωμένους. Αὐτὰ εἶναι προλήψεις μεγάλων ἀνδρῶν. Μαζὺ λοιπὸν μετὰ τὸν ἐπτά, μετὰ τὸν δεκατρία, μετὰ τὸν πέντε, ἃς προστεθῆ τῶρα καὶ ὁ δεκαεπτὰ. Φαντάζομαι τί ἀκρωτηριασμὸν θὰ ὑπέστη ἡ κακομοῖρα ἡ ἐπιστολή μου, ἢν μετὰ τὸσούτου ἔγραψα φίλτρου, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προφθάσω οὕτε κἀν νὰ τὴν ἐπιθεωρήσω. Καὶ τῶρα, σὰς στέλλω τὴν παραλειφθεῖσαν σελίδα καὶ δικαιολογῶμαι ἐναντὶ τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Μετὰ τὸ προοίμιον αὐτὸ ἔχω καὶ δεῦτερον. 'Εν τῇ πρώτῃ μου ἐπιστολῇ Σᾶ, ἔγραψον μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας εἶχεν ἐρωμένην ἐν Σύρᾳ πρὸς ἣν εἶχεν ἀποστείλει γραμματόσημα, διὰ νὰ τοῦ γράφῃ συχνὰ καὶ ὅτι αὐτὰ ἦσαν τὰ κατασχεθέντα κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου Σύρου. Ἡ πληροφορία μου ἐκείνη ἦτο ὀλίγον ἀνακριβὴς διότι τὰ πρῶτα παραπεποιμένα γραμματόσημα ὁ κατηγορούμενος Ἀχιλλεὺς Βελένδζας, ἐβδομήμηνα τεμάχια τῶν 20 λεπτῶν, τὰ εἶχε στείλει πρὸς τὸν ἐνταῦθα ἑμπορροράπτην Ἰωάννην Σαρλῆν, πρὸς ἐξόφλησιν χρέους του. Ὁ ἑμπορροράπτης τὰ εἶχε παρουσιάσει πρὸς ἐξαργύρωσιν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν ἐπίστατὸν Παναγῆν Θεοδώρου, οὗτος συνέλαβεν ὑπονοίας περὶ τῆς κωδηλείας των καὶ τὰ ἀπέστειλε πρὸς πλειοτέραν ἐξέτασιν εἰς τὸ

Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκεῖθεν ἀρχεται τὸ δρᾶμα τοῦ γραμματοσήμου.

Ἄλλὰ ποῖα θὰ εἶναι ἡ ἐκπληξίς σας καὶ πόσα εὔγε! δὲν θέλετε ἐπιδαψιλεύσει εἰς τὸν καλὸν σας Καλλιδάν, δταν μάθητε ὅτι αἱ σχέσεις του ἐν Σύρᾳ τόσοσ ὀγγίωρα διεκλαδῶθησαν καὶ ἐθερμάνθησαν, ὥστε κατώρθωσε νὰ βάλῃ σ' τὸ χέρι ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας πρὸς τινὰ ἐν Σύρᾳ δεσποινίδα. Ἡ ἐπιστολή ἀποτελεῖ μέρος τῆς δικογραφίας καὶ ὡς τοιαύτην δικαιοῦμεθα νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν. Αἱ ἐπιδοκιμασίαι σας εἶναι περιτταί, διότι οὐδέποτε τὰς λαμβάνω ὑπ' ὄψιν.

Ἴδου ἡ ἐπιστολή :

Καλλίς 17 Ἀπριλίου 1881

Φιλτάτη μου καὶ περιπόθητή μου Ἐλίγχο σὲ γλυκοσπάζομαι.

Εἶμαι καλὰ καὶ τὸ ὅμοιον ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὄρας καὶ τὴν καλὴν Μαργροῦλαν, ἢν προσκυνῶ. Τὸ ὅμοιον πεῖτ καὶ ἡ σύζυγός μου καὶ ἡ Καλλιόπη μας, ἐπιστολήν τῆς ὁποίας σὰς ἰσοκλείω, εὐχαριστῶν ὑμᾶς διὰ τὰ δῶρά σας, τὰς γυαλίαι, τὰς λάμπας, τὰ τρία ζεύγη παντόφλαις, τὰς ὀρολογιοθήκας, τὸ γραμματοκιβώτιον, τὰς Μυρωδραῖς, τὰ Μοσχασάπωνα καὶ—ἐπιφυλασομένη ἐν κερῶν νὰ κάμῃ τὸ χρῖος τῆς.

Σὰς ἰσοκλείω καὶ μερικὰ γραμματόσημα διὰ νὰ μοῦ γράφῃτε, πάντοτε ὅμως ἐπὶ συστάσει.

Σὰς στέλλω τὴν δευτέραν τὸ μισήμερον τὸ κορήν σου γεμάτο ἀγά, τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων θὰ σημειώσω τότε εἰς τὴν ἐπιστολήν τοῦ Πάγκου, μίαν σακοῦλαν γιοῦρη κακάδα ἐξ, καὶ ἐν ἀρίον καλὸν διὰ τοῦ κ. Στεφάνου Μαρτάκου, τροφοδότη τοῦ ἀεροπλοίου Παρελλήνιον, ἀφικρομένου αὐτῶσ τὴν Τρίτην τὸ ἑσπέρασ ἢ τὴν Τετάρτην πρωί.—Σὰς εὐχομαι ἰδὲ νὰ τὰ γενηθῆται εἰς ὑγίαν μας.—Καὶ μὲ ἀναγκείλεται τὴν παραλαβὴν των πρὸς ἡσυχίαν μου.

Τὰ ὠφώνια, ἢτοι τὰς παραγγελίας σας θὰ στείλω ἐξ Ἀθηνῶν ὅπου ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ μεταβῶ καὶ θὰ σὰς γράψω.—ἐκτὸς τοῦ Τσιτίου, διὰ νὰ τὸ πάρτασ αὐτῶσ τῆς ἀρεσκείας σας.

Δὲν ἔπερᾶ Ἐλένκο μου στήμῃ, χαρὲς νὰ σὰς ἐπιθυμῶ, πιστεύω δεῖ καὶ εἰς ὑμᾶς θὰ συμβαίνει τὸ ὅμοιον. Οὐδέποτε θὰ πιστεύω δεῖ θὰ ἀρνήθῃς τοὺς λόγους σου καὶ τὰς ὑποσχίσεις σου, καὶ ἂν μοῦ τὸ ποῦν καὶ χίλιοι ἐκεῖ δεῖ μὲ τὸ ποῦν ἰδικά σου χίλιοι.

Χίλιοις χιλιάδες ἔμορφαίς τὰ μάτια μου καὶ ἂν δοῦναι; (Ὁλοῖς μου φαίνονται Ἀραπῆναις καὶ Τούρκαις). Ἐοῖνα πάντα θίλονται καὶ πάντα ἐπιθυμοῦναι.

Εἶσαι, Ἐλένκο μου τυχηρὴ καὶ ταχέως ἐλιζῶ νὰ σὲ κάμω ἐντυχῆ. Μὴν θελήσεις Ἐλένκο μου νὰ πικράνῃς τὸν ἀγαπητὸν σὸς, καὶ ἀγαπῶν σὸς καρδιακῶς καὶ ἠληκρινῶς Ἀχιλλεῖά σου (ὕπερ δὲν πιστεύω νὰ πράξῃς).

Σὲ γλυκοσπάζομαι περιπαθῶς καὶ εἶμαι ὡς πατὴρ σου καὶ εἶτι πλέον.

A. Βελέντζας

Κ. Γ. Ὁ Σπῆρος σὰς χαιρετᾷ ἐκ Πειραιῶς. Ἐγράφαι εἰς Κῦθηρα πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τὸν θεῖόν του, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐγὼ Ἐλένκο μου ὡς καὶ προφορικῶς σὰς εἶπον θὰ σὲ καταστήσω ταχέως ἐντυχῆ καὶ μὴν ἀμυγιάλῃ σου. Τὴν φραντζίσκαρ μαθήτραν χαιρετῶ ὁ ἄωστῆς Χρυσὸς ὁ στρατιωτικῆ ἄσθενει.

A, B.

Καὶ τώρα ῥίπτω ἐπὶ τοῦ κυανοῦ μὴ παραποιημένου χάρτου μου τὰς σημειώσεις μου, ὅπως ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου τὰς ἔλαβον κατὰ χρονολογικὴν τάξιν :

Ἠμέμητη. Ὡρ. 2 1)2 μ. μ.

Λέπει εἰς συνέδριον ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ πετρέλαιον ἀπὸ τῆς πολυφώτου τῆς αἰθόλης λυχνίας. Δύο σπουδαῖοι λόγοι διὰ νὰ μὴν ἀρχίσῃ ἡ συνέδρισις ἀπὸ τῆς προσδιορισθείσης ὥρας.

Δαπανῶ τὸν καιρὸν μου περιεργαζόμενος τοὺς Ἐνόρκους. Τοὺς συλλογίζομαι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐνεθροίσθησαν εἰς τοὺς καναπέδες των. Τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐξιχνιάσαι τὰ μυστήρια τῆς καρδίας μέχρι τοῦδε τὴν ἡσθάνομην δασκίην ἤμην πλησίον ἐρωμένῃ μου τὴν ἄσθενον καὶ πλησίον τῶν ἀνεράστων ἐνόρκων. Τί σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; Πρέκειται ἐν τῆς διαδικασίας νὰ σχηματίσῃν πεποιθῆσιν ἢ τῆν ἔχον ἡδὴ σχηματισμένην; Καὶ γνωρίζετε σεις ἐκεῖ κάτω, καλλίτερον ἐμοῦ, πῶς σχηματίζονται αἱ πεποιθήσεις τῶν Ἐνόρκων. Οἱμοί! πῶς παρωδοῦνται τὰ πάντα ἐν ἡμῖν. Αὐτοὶ κέλκηνται νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν δικαιοσύνην τοῦ λαοῦ καὶ μόλις ἀντιπροσωπεύουσι τὴν δικαιοσύνην τῆς βράκας των. Μία κακὴ γλῶσσα μου ψιθυρίζει περὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν τόσα, ὥστε ἀρχίζω νὰ ἀνησυχῶ περὶ τοῦ κόπου ὅν ἔκαμα νὰ ἔλθω εἰς Σύρον διότι, πιστεύσατέ με, δὲν ὤρμηθην τόσον ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ εὐχαριστήσω τὸ δημόσιον τοῦ **Μῆ Χάνεσσα**, ὅσον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀκούσω αὐτοὺς ὡς τὴν καταδίκη ἐκείνων οἵτινες ἐμελέτησαν νὰ ἐκτελέσωσιν ὅλα τὰ πλάνα ἐναντίον τῆς πατρίδος των. Καὶ ἰδοὺ μεταξὺ ἄλλων ἀκούω δεῖ εἰς τῶν κυρίων Ἐνόρκων εἶναι γυναικάδελφος τοῦ Β. Ἐπιτρόπου περιβολῆτου Λυμπεράκη! Καὶ πάλιν ἀκούω δεῖ ἄλλος ἐκ τῆς εὐάνδρου Ἄνδρου ἔχει συμβουλευθῆ ἡδὴ τὴν ὑποτροπίαν τοῦ υἱοῦ του! Καὶ μοῦ ἔρχεται περιέργεια νὰ ἐρωτήσω ποῖα εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἵτινες ἀφίνοσι τὰς ἐργασίας των καὶ ἔρχονται ἐκ Χαλκίδος, ἐκ Μεγαρίδος, ἐξ Ἄνδρου καὶ διατριβοῦσιν ἓνα ἢ δύο μῆνας ἐν Σύρῃ;

— Ἄ δραχμαὶ τὴν ἡμέραν, μοὶ ἀπαντῶσι. Τέσσαρα δραχμαὶ ἀκριβῶς ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ ἐνοίκιον τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θὰ σᾶνε; Καὶ ὡς ἤχῳ, ἀπαισία ἤχῳ ἐν τῆς διανοίᾳ μου, ἀκούεται ἡ ἀπάντησις: Ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ Κατηγορουμένου!

Ἐντυχῶς βλέπω μερικὰς αὐστηρὰς μορφὰς, ἐν αἷς καὶ τοῦ προεστημένου τῶν Ἐνόρκων, καὶ ἔχω ἀκόμα τὴν διάθεσιν νὰ διαφιλονεικῶ ἀστεϊζόμενος μετὰ τῶν κυρίων συνηγόρων τοὺς προσφιλῆς των πελάτας.

Εἰς τὰς λυχνίας ἐπέθη πετρέλαιον καὶ ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ ἀπουσιάζων συνέδριος.

Ἀρχεται ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας.

Πρῶτος μάρτυς εἶναι ὁ ὑποταμίας τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου κ. **Γρηγοράκης**.

Οὗτος διηγεῖται πῶς μίαν ἡμέραν ὁ υἱὸς τοῦ Λεωνίδα Λιναρᾶ, αὐτοῦ περὶ τοῦ ὁποῦ σὰς ἀνέφερα ἐν τῆς πρώτης ἐπιστολῆς μου, Ταμίου Κυθήρων, τὸν ὁποῖον ἐγίνωσκον ὁ κ. Γρηγοράκης καὶ τοῦ ἔκαμνε κάποτε εὐκολίας, τοῦ ἐπαρυσίας γραμματόσημον τῶν εἴκοσι λεπτῶν, τὸ ὁποῖον εἶπεν δεῖ τοῦ τῷστειλεν ὁ πατὴρ του, διὰ νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ ὁ κ. ὑποταμίας, ὡς καὶ τὸ ἐξηργύρωσεν. Τὴν ἐπιδοσαν ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦτο παραποιημένον. Ἀμέσως ἀπετάθη πρὸς τὸν ὑπουργὸν κ. Σωτηρόπουλον, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐδίσταζεν, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς πεποιθήσεως ἢν ἐξέφραζεν ὁ διευθυντῆς τοῦ Στρατιωτικοῦ καὶ τῶν Διαταγῶν καὶ τῶν ἄμφιβολίων τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου καὶ τοῦ ἐξεταζομένου μάρτυρος, προσέκαλεσεν ἀμέσως τὸν Μπένεσην.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Γρηγοράκης προσκαλεῖ τὸν υἱὸν Λιναρᾶν ὅστις, ἐρωτώμενος τὴν φωνὴν αὐτὴν ποῦ τῶδε διαψεύδει δεῖ τοῦ τὸ εἶχε σταίλει ὁ πατὴρ του, ἀλλ' ὅτι τοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἠλία Καϊμάκη, Ταμίου Χαλκίδος, χιέναντι χρέους πρὸς αὐτόν. Προσκαλεῖ ὁ Γρηγοράκης καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Καϊμάκη, τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷ ποῦ τὸ κῦρε καὶ ἀπαντᾷ ὅτι τοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ πατὴρ του, ὅταν ἦτο εἰς Χαλκίδα κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα. Ἀπέναντι ὅμως τῆς παρατηρήσεως τοῦ Γρηγοράκη, διατὶ ὁ πατὴρ του νὰ τοῦ δίδῃ ἀντὶ χρημάτων ἢ γραμματίων γραμματόσημα, πλησιάζει ὁ υἱὸς Καϊμάκη καὶ τοῦ λέγει κρυφά:

— Δὲν μοῦ τῶλκε ὁ πατέρας; τὰ πῆρα ἐγὼ.

Τῆς στιγμῆς ἐκείνῃ εἰσῆρχετο ὁ Βίσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν Μπένεσης καὶ ἀνέκρινε τοὺς δύο υἱοὺς τῶν Ταμιῶν, οἵτινες ἐπατέλαβον τὰ αὐτά. Ὁ Μπένεσης ὑποπτευθεὶς μήπως αὐτοὶ ἦσαν οἱ κατασκευασταὶ τοῦ παραποιημένου γραμματοσήμου, ἠπαίλησε τὸν υἱὸν Καϊμάκη λέγων αὐτῷ:

— Πρόσεξε, μήπως δὲν τὸ πῆρες ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ τὸν ἐνοχοποίησες ἀδίκως.

— Ὁχι, ἀπῆντα, ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὸ πῆρα.

Ὁ εἰς τῶν συνηγόρων τοῦ Ἠλία Καϊμάκη κ. Παπαλεξανδρῆς ἀπηύθυνε προσφῶν ἐρωτήσιν πρὸς τὸν Γρηγοράκη, ἵαν εἶπε πρὸς τὸν Λιναρᾶν ὅτι τὸ γραμματόσημον τὸ ὁποῖον τοῦ ἔφερε νὰ ἐξαργυρώσῃ ἦτο παραποιημένον.

Γρηγοράκης. Ὁ τρέπος μου ἦτο ἐκπληκτικός. Καὶ τεταραγμένος μοῦ εἶπεν ὅτι τοῦ τῶλκεν ὁ υἱὸς τοῦ Καϊμάκη.

Παπαλεξανδρῆς. Ἐνόησεν ὁ Λιναρᾶς ὅτι ἦτο παραποιημένον τὸ γραμματόσημον;

Γρηγοράκης. Καίτι ἐνόησεν.

Τὴν ἐρωταπόκρισιν αὐτὴν ἴσως θέλομεν τὴν ἐνθυμηθῆ κατὰ τὴν ὑπερίστασιν τοῦ Καϊμάκη.

Ὁ μάρτυς **Ἰωάννης Τάσης**, διευθυντῆς τοῦ ἐν Χαλκίδι ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, γερόντιον ἀρετὰ κωμικόν, με ἀξιώσεις Ἐνίσθη τῆς Τραπεζῆς, κατέθετεν ἀπλῶς ὅτι ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Βελέντζας εἶχε συναλλάγμα 3000 δρ. ἐξ ὧν ἐπλήρωσε κατὰ διαφόρους λήξεις μόνον τὰς χιλίας, τὰς δὲ ἄλλας δισχιλίας ἐπλήρωσεν ὁ ἑτερος τῶν ἐγγυητῶν τοῦ συναλλάγματος.

Δὲν κατώρθωσα νὰ καταλάβω διατὶ ἔπρεπε νὰ μάθωμεν περὶ τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν λεπτομέρειαν αὐτῆν.

Ὁ μάρτυς **Κωνσταντῖνος Μαρῖνος**, Λεωβαδεὺς, ἐτῶν 32, ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος, στάσις ῥήτορος, τὴν δεξιὰν ἀριστεράν ἐν τῷ ἀριστερῷ θυλακίῳ, τὴν δεξιὰν ἐν τῷ ἐσωκαρδίῳ, τὸν ἓνα πῶδα ἔμπρὸς εἰς σχῆμα χορτυτοῦ, τὴν μορφήν ὅλην μειδίωσαν καὶ στίλβουσαν, τὴν φωνὴν χαμηλὴν πολὺ καὶ ἐπὶ τῆς παρατηρήσει τοῦ προέδρου, τὴν δίδον ἀπειλητικὴν διὰ τὴν ἀκοήν μου ἐπαγγέλιαν:

— Βαθμηδὸν ἡ φωνὴ μου θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν διαπασῶν.

Ὁ μάρτυς Μαρῖνος ἔκαμνε ἀρετὰ σπουδαίας καταθέσεις καὶ διεφώτισε περὶ πολλὰ καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων καὶ τοὺς κυρίους Ἐνόρκους.

Ἀφοῦ διηγῆθη τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐκ μέρους τοῦ Ἀχιλλεῶς Βελέντζα ἀποστολῆς τοῦ πρώτου παραποιημένου γραμματοσήμου εἰς τὸν Βιωμαρῶραπτην Σύρου, μὰς εἶπεν ὅτι μετὰ τὴν γενομένην ἐξέτασιν καὶ τὴν καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἀπαγορεύσιν κυκλοφορίας εἰκοσαλέπτου γραμματοσήμου, αὐτοῖς, ὡς γραμματεὺς τῆς διευθύνσεως τοῦ Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου, ἦτο τῆς γνώμης νὰ μὴ ληθῆ τόσον ἀμέσως ἢ ἀπόρασις αὐτῆ, ἀλλὰ νὰ περιμένωσι τέσσαρας ἡμέρας, διότι τότε ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἀνευρεθῆ καὶ εἰς ἄλλα ταχυδρομικὰ κέντρα πλαστὸν γραμματόσημον.

Ὁ μάρτυς Μαρῖνος κατόπιν κατέθεσεν ὅτι, ἀμέσως ἄμα ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου Σύρου τὸ παραποιημένον γραμματόσημον καὶ ἐπέσθησαν ἐν τῆς Κεντρικῆς διευθύνσεως περὶ τῆς πλαστότητος αὐτοῦ, συνέλαβεν ὑπονοίας ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Βελέντζαν, διότι πρὸ ἐνός ἐτους εἶς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου, ὁ Οἰκονόμου, ἐνῶ ἐνῆργει τὴν τακτικὴν ἐξέλεξιν τοῦ ἐναριθμοῦ γραμματοσήμου, τῷ εἶπεν ὅτι εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐθῶν γίνονται πολλὰ ἄτοπα. Τί θὰ εἴπωσιν ἄρᾶ γε περὶ τῆς καταθέσεως αὐτῆς, ἐξ ἧς μανθάνομεν ὅτι ἐνιαυτὸν ὀλόκληρον πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἠθθαϊκοῦ ἠλλείμματος, ἀρνεῖται ὑπουργικοὶ γραμματεῖς ἦσαν ἐν γνώσει αὐτοῦ, τί θὰ εἴπωσιν ὁ κ. Σωτηρόπουλος καὶ ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος; Καὶ ῥητῶς ὁ κ. Μαρῖνος εἶπεν:

— Ἡ κοινωμία δὲν ἦτο ἐν γνώσει τοῦ ἠλλείμματος. Ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἐγίνωσκον.

— Ἀλλὰ τότε διατὶ ὡς πολίτης δὲν καταγγέλλετε τὴν πρᾶξιν, κύριε Μαρῖνε;

Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπλατάγησεν ἐμποιήσασα φοβεράν ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκρατήριον ἡ ὁμολογία τοῦ μάρτυρος, καθ' ἣν ἡ διευθύνσις τοῦ Ταχυδρομείου ἔλαβε σοβαρὰς ὑπονοίας, ὅτι κατανάλωσις παραποιημένου γραμματοσήμου ἐγένετο καὶ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου καὶ δι' ἀναφορὰς τῆς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης ἐζητήσασθ νὰ γίνῃ ἡ δέουσα ἀνάκρισις, ἀλλ' ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ δὲν ἔκαμνε οὔτε βῆμα.

Αὐτὸ ἔρχει διὰ νὰ πεισθῶμεν ὅτι ὀλόκληρον τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης εἶχε τεθῆ τότε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Βελέντζα, ἢ ὅτι τόσον πολλὰς διακλαδώσεις εἶχον τὰ ἐγκλήματα, ὥστε ἡ μόνη φροντίς καὶ τοῦ ὑπουργείου καὶ τῆς ὑπὸ τὰ νεύματα αὐτοῦ ἐνεργούσης ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δικαστικῆς ἐξουσίας ἦτο, πῶς νὰ περιορίσῃσιν ἐν στενωτέρῳ ὅσον τὸ δυνατόν κύκλῳ τοὺς δράστας τοῦ ἐγκλήματος καὶ δι' αὐθαίρετον ὑγειονομικῆς ζώνης χωρίσασιν τοὺς ἡδὴ συλληφθέντας ἀπὸ τῶν διαφυγόντων ἀχρι τότε τοὺς δυνασάς δι' τῆς δικαιοσύνης—διότι ἡ δικαιοσύνη οὐδὲν ἐπραξὲ πρὸς ἀνακάλυψιν—ἀλλὰ τῆς Τυφλῆς Τύχης, ἧτις μόνη ἀπεκάλυψεν τοὺς ἐκ τῆς μεγάλης συμμορίας ἀνακαλυφθέντας.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἐπίσης τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος ἐβεβαιώθη δεῖ καὶ κατ' ἄλλας ἐποχὰς, ἐν Οἰτύλῳ καὶ ἐν Ναυπλίῳ, συνελήθη πλαστὸν γραμματόσημον, ἀλλ' ὅτι αἱ ἐνέργειαι τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας δὲν ἐφθασαν εἰς ἀποτέλεσμα.

Καὶ ὅταν ἤκουσα περὶ τοῦ κ. Μαρῖνου ὅτι κατ' ἔτος γίνονται καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἐτήσια κατανάλωσις 700,000 δραχμῶν γραμματοσήμου, τότε ἐξήγησα πῶς ἡ ἀνώμοτος Κανκορρηματικὴ Ἐταιρία ἐπέφθη, πλὴν ἄλλων κερδοσκοπικῶν ἀτίμων ἐπιχειρήσεων, καὶ ἐπὶ τῆς παραποιήσεως τοῦ γραμματοσήμου.

— Παρ' ἐλπίδα, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Βίσαγγελεὺς ὅστις, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν γενομένων ἀμφιβολιῶν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος Μαρῖνου, ἀν τὰ ἐν Σύρῃ, Χαλκίδι, Ἄγιᾳ Ἄννῃ κατασχεθέντα πλαστὰ γραμματόσημα προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς ἢ ὅχι, παρατηρεῖ ὅτι τὸ περιστατικὸν τοῦτο μὰς φέρει εἰς τὸ δίλημμα ἢ νὰ κηρύξωμεν τοὺς κατηγορουμένους ἀθώους, ἀφοῦ γενενηθῆ ἡ ἀμφιβολία ὅτι δυνατόν διάφοροι κινδθλοποιοὶ πηγαὶ νὰ ἐργάσθησαν διὰ τὸ πλαστὸν γραμματόσημον ἢ νὰ διατάξωμεν συμπλήρωσιν τῶν ἠλλείψεων τὰς ὁποίας ἀρνεῖται ἡ ἀνάκρισις, μὴ διατάξασθ νὰ γίνῃ πραγματογνωμοσύνη ἐπὶ ὅλων τῶν ἐν διαφόροις κέντροις κατασχεθέντων γραμματοσήμων. Καταλήγων ζητεῖ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ὅπως δυναθῆ τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἓνα βεβαιωθῆ ἂν ὅλα τὰ κατασχεθέντα γραμματόσημα προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς ἢ ὅχι πηγῆς.

Ἡ πρότασις τοῦ κυρίου Βίσαγγελέως ἐναπερεῖ τὴν σύγχευσιν εἰς τὴν πυκνὴν φάλαγγα τῶν κυρίων συνηγόρων. Ἄναβολὴν δὲν ἐνοοῦσιν οὔτε νὰ τὴν ἀκούσωσιν, διότι φαίνεται ὅτι οἱ πελάται των εἶναι πεπεισμένοι ὅτι θὰ ἀθωωθῶσιν. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τοιαύτην πεποιθήσιν, ὅτι εἶναι βεβαίως πολὺ σκληρὸν νὰ ὑποστῶσιν ἀναβολὴν, ὅταν γνωρίζωσιν ὅτι περὶ τὴν χρυσὴν δὴσιν τῆς Κυριακῆς θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ περιφέρωνται ὑπερήφανοι μετὰ τῶν ἐντίμων πολιτῶν ἐν τῆς Πλατεῆς τῆς πόλεως καὶ νὰ σφίγγασιν τὴν μαστίχην των εἰς τὰ Οἶνοπωλεῖα τῆς Ἀγορᾶς.

Τὸ προανάκρουσμα ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Τόμαν' ἀλλὰ τὴν ἐληθῆ καταγιγῆς ἠγειρεν ὁ δόναμι καὶ πράγματι Ποσειδῶν, με τὴν βοήν τοῦ ὁποῖο ἐξημενίσθη, ἀφοῦ ἔχει τόσα ἄλλα προσόντα, τιμώμενος ἐν Σύρῃ ὡς ὁ ἐγκριτώτερος τῶν ποινικολόγων τοῦ τόπου. Ἡ βητορεία του εἶνε μεγαλοπρεπῆς καὶ ἡ φράσις του ἐνίοτε λίαν ἐπιτυχῆς.

«Κηρύττει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν περὶ ἀναβολῆς πρότασιν τοῦ Βίσαγγελέως ἀπαρᾶσκειν λογικῶς καὶ νομικῶς. Τὸ δικαίωμα λέγει, τοῦ διατάσσειν κρίσσοντας ἀποδείξεις κέντηται μόνον τὸ δικαστήριον ὅταν, προχωρούσης τῆς διαδικα-

σίας, πεισθή ότι υπάρχουν κενά, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Βισαγγελεύς.

«Δὲν ἔχει δὲ νόμιμον λόγον ἡ πρότασις αὐτή, διότι ἡ εἰσαγγελία, ἡ ἀδιαίρετος, ἡ κατηγορούσα ἀπ' ἀρχῆς, ἡ διώκουσα τὸν ἐγκληματιαν, καὶ συλλαμβάνουσα ἀπὸ τῶν ἐπωμίδων τὸν Μοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς (Ἀχιλλέα Βελέντζαν) καὶ ῥίπτουσα αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἡ προπαρασκευάζουσα δίκην πρὸς τὴν ὁποίαν ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα ἅπαν τῶ ἔθνος, οφείλει νὰ ἔχη πλήρεις τὰς ἀποδείξεις, νὰ παραστῇ μὲ πλήρη πανοπλίαν καὶ νὰ μὴ λέγη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς: ἐπλανήθη ὁ θεμέλιος ἐφ' οὗ ἤγειρα τὸ οἰκοδόμημά μου, δὲν ἦτο ἐκ λίθου, ἀλλ' ἦτο ἄμμος.»

Μετὰ τὸν κ. Ποσειδῶνα, ὁ συνήγορος κ. Βισαγγεῆς, ὁ προσφιλὴς τοῦ κ. Στεφανίδου συνάδελφος, γίνεται αἰτίος Ἰλαρωτάτου ἐπεισοδίου. Λαμβάνων τὸν λόγον καὶ αὐτὸς ἵνα καταπολεμήσῃ τὴν περὶ ἀναβολῆς πρότασιν, μεταξύ ἄλλων λέγει:

— «*Ἡμεῖς* (δηλαδὴ οἱ ὑπόδικοι), κύριοι δικασταί, ὁμοιοποιομεν τὸ ἐγκλήμα μας.

Γενικὸς γέλωσ παρακολουθεῖ τοὺς λόγους του. Ὁ κ. Ποσειδῶν φωνάζει: λάθος τῆς γλώσσης. Ὁ κ. Τυπάλδος μὲ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐομοίότητα λέγει ἄρεκτὰ μεγαλοφώνως: — «*Β*, τότε δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ πάρουμε τὸ καπέλλο μας καὶ νὰ φύγουμε.»

Πάλιν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ κ. Ποσειδῶν ἵνα προτείνῃ ἐπιδοθητικῶς, ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει δεχθῇ τὸ Δικαστήριον τὴν πρότασιν τοῦ Βισαγγελέως, διατάξῃ τουλάχιστον ὅπως ἡ πραγματογνωμοσύνη ἐπὶ τῶν ἐν διαφόροις κέντροις κατασχεθέντων γραμματοσήμων γέννηται ἐν Σύρῃ, ὥστε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη καὶ ἐν τῷ μεταξύ οἱ πραγματογνώμονες καθυποβάλλωσι τὴν ἐκθεσὶν των.

Ἐκ τῶν συνηγόρων ὁ κ. Θανόπουλος εὐρίσκων ἀδικαιολόγητον τὴν πρότασιν τοῦ κ. Βισαγγελέως τὴν ἀποδίδει εἰς πρόθεσιν.

Ἐπὶ τῇ διαμαρτυρῇ τοῦ Βισαγγελέως, ὁ κ. Θανόπουλος ἀνακαλεῖ τὴν λέξιν του.

Ὁ κ. Τυπάλδος ἀγορεύει τόσον ὀγλίγωρα, ὅσον δὲν μποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τίποτε ἀπὸ τοιαύτην χελιδονόγλωσσασιν. Τοῦτο μόνον συνελέξαμεν, ὅτι ἄλλοτε προεδρεύοντος αὐτοῦ καὶ προκειμένου περὶ Βασιλοκτονίας (Δίκη τοῦ μακαρίτου Δοσίου), τῶν συνηγόρων ὑποστηρίζαντων ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο παράφρων, διετάχθη πραγματογνωμοσύνη δύο ἰατρῶν, γενομένη ἐπὶ Δικαστηρίου, χωρὶς νὰ διακοπῇ ἡ δίκη.

Ὁ κ. Βισαγγελεὺς λαμβάνει ἐκ δευτέρου τὸν λόγον οὐχὶ ἵνα ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ πρότασις του εἶναι νόμιμος καὶ δικαιολογημένη, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀφήσῃ ἄνευ ἀπαντήσεως τὸν γενομένον ὑπὸ τινος τῶν συνηγόρων ὑπαινιγμὸν ὅτι ἐκ προθέσεως ἐζήτησε τὴν ἀναβολὴν.

Καὶ ὑπερκασιζέται ἑαυτὸν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ σθένους λόγου, εἶθα ἀπεκαλύφθη ὅλος ὁ ἀκέραιος αὐτοῦ χαρακτήρ καὶ τὸ μέγα θάρρος τῶν πεποιθήσεών του, ἐφ' ᾧ πάντοτε διέπρεψεν ὡς Βισαγγελεὺς.

«Δὲν εἶμαι, εἶπε, σήμερον μόνον γνωστὸς ἀπὸ τοῦ ἀκροατηρίου. Βύτυχως μέχρι τοῦδε ἔλαβον τὴν τιμὴν ἐν πολ-

λαῖς δίκαις νὰ συνεργασθῶμεν εἰς οὐκ ὀλίγας ἐξ αὐτῶν ἐσάκι εὐρίσκον στοιχεῖα ἀθωωτικά, ἐζήτησαν πάντοτε τὴν ἰθώσωσιν τοῦ κατηγορουμένου.

Ἄ' Ἠδυνάμην σήμερον ἐν τῷ δικαίωματί μου νὰ ζητήσω τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, διότι ἔλειπον πέντε μάρτυρες. Ἀλλὰ παρητήθη, διότι καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀδικαιολογητοὶ ἀναβολαὶ δὲν ἐπιτρέπονται.

«Καὶ ποῖος λόγος ἄλλος, παρ' αὐτὸν τὸν ὁποῖον σὰς εἶπον, ἡδύνατο νὰ μὲ ὠθήσῃ ὥστε νὰ ζητήσω τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης; Ἔχω λόγους προσωπικούς; Γνωρίζω κανένα ἐξ αὐτῶν; Ἔχω ἀφορμὴν νὰ ὑποθέσω ὅτι τῶν ἐνόρκων τις δὲν θὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του; Οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐνόρκων, ἀφοῦ συγκροτεῖται ἀπὸ πρόσωπα ἐντιμα, θέλει μεταχειρισθῇ μέσα τῶν ὁποίων ἐνίοτε γίνεται χρῆσις εἰς ἄλλα δικαστήρια. Καὶ ποῖος νόμος ἀπαγορεύει τὸν Βισαγγελεῖα νὰ ὑποβάλλῃ πρότασιν εἰς τὸ Δικαστήριον; Ἐπειδὴ ὁ νόμος λέγει ὅτι τὸ Δικαστήριον διατάσσει κρείσσονας ἀποδείξεις, δὲν δύναμαι νὰ ὑποβάλλω ἐγὼ πρότασιν; Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ῥητὴ περὶ τοῦτου ἀπαγορευτικὴ διατάξις.

«Λέγετε ὅτι ἡ Βισαγγελία εἶναι ἀδιαίρετος; ἀλλὰ διότι ὁ Βισαγγελεὺς Ἀθηνῶν ἐθεώρησε τὴν ἀνάκρισιν περαιωμένην, δεόν νὰ θεωρήσῃ τοιαύτην καὶ ὁ Βισαγγελεὺς Σύρου; Κίναί τοῦτο λογικόν; Ἐάν ὁ Βισαγγελεὺς τῶν ἐν Σύρῃ Κακουρηγοδικῶν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γνώμην τοῦ ἐν Ἀθήναις Βισαγγελέως, τίς ἡ ἀνάγκη τότε νὰ ἀγορεύσῃ; Ἡμεῖς νὰ ἀναγνωσθῇ τὸ Βούλευμα. Τὸ ἀδιαίρετον τῆς Βισαγγελίας, δὲν σημαίνει ὅτι ὁ εἰς Βισαγγελεὺς φέρει τὴν εὐθύνην τοῦ ἄλλου. Τότε ὁ παρ' Ἑβρέταις Βισαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ ἔχη ἄλλην γνώμην ἢ ὁ παρὰ Πλημμελειοδικαίς. Διότι τὸ Συμβούλιον παρέλειψεν ἀτελεῖν τὴν ἀνάκρισιν, πρέπει καὶ τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων καὶ ὁ Βισαγγελεὺς νὰ συναίνεσιν εἰς τοῦτο;

«Τὴν εὐθύνην τῆς ἀναβολῆς ἂν τὴν φέρουν οἱ ἐνεργήσαντες τὴν ἀνάκρισιν.

«Διὰ τῆς πραγματογνωμοσύνης θέλει ἐπιτευχθῇ ἡ βεβαίωσις, ἂν οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἐκ συστάσεως ἐνοχοὶ ἢ ὄχι.»

Μετὰ τὴν δευτερολογίαν τοῦ Βισαγγελέως καὶ τινὰς βραχεῖας παρατηρήσεις τῶν συνηγόρων, ὁ ὅλος γαλήνη καὶ τακτικὴ πρόεδρος ἀναγγέλλει ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων αὐριον θέλει ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ κ. Βισαγγελέως.

Οὕτω διαλύεται ἡ συνεδρίασις καὶ τρέχω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πλήρης κόπου καὶ ἀγρυπνίας διὰ νὰ φάγω καὶ νὰ τραπῶ ἔπειτα τὴν εἰς τὴν Κιαραμόντε ἀγούσαν.

Ἔκρη 81)2.

—Θέλετε νὰ σὰς ἀνοίξω μίαν μικρὰν, παρὰ πολὺ μικρὰν, θεατρικὴν παρένθεσιν;
—Μὰ τί σχέσιν ἔχει μὲ τὴν δίκην;
—Καμμίαν.
—Ἔ! λοιπόν;
—Σχέσιν ἔχει μὲ τὴν Κιαραμόντε. Καὶ ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ὅστις ἀποφεύγει τὰς σχέσεις τῆς Κιαραμόντε;
—Ἐγώ.
—Ἄ! εἶσαι γυνὴ καὶ ὡς τοιαύτη ζηλότυπος, ἐπομένως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἔχει δὲν ἔχει ἐπὶ τέλους σχέσιν, ἐγὼ θὰ σὰς εἶπω ὅτι ἀπὸ τῆς 7 ἀνυπομόνουν νὰ μεταβῶ εἰς τὸ θέατρον. Ἔδιδετα

ὁ Μάκμιθ καὶ ἡ προσφιλὴς Κιαραμόντε δὲν εἶχε μέρος ἀδιάφορον, ἔλεγα, κάπου θὰ τὴν συναντήσω. Καὶ εὐτυχῶς ὅτι δὲν εἶχε μέρος. Διότι, πρὶν ἀνοίξῃ ἡ σκηνὴ, εἶδα ἐγὼ παρὰ τὴν σκηνὴν τὸ εὐεῖρόν μου τῶν θερινῶν νυκτῶν, τὸ χρυσοῖον πέρυσιν ὡς ἡ ἀτικτωτέρα τῶν δώσεων, τοὺς ζοφερωτέρους ὀρίζοντάς μου, τὸ ὁποῖον, ἐνῷ ἀπελάμβανον ἐπὶ τέσσαρας ἢ πέντε ὥρας εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐνίοτε μὲ χρυσὴν συντροφιά—μὴν τὸ παίρνετε, φίλοι μου, ἀπάνω σας, ὄχι μὲ τὴν δικὴν σας,—κατόπιν παρελάμβανον μετ' ἐμοῦ ὡς μελωδίαν, τὴν ὁποίαν ἐφιλοζέουον ἐντὸς τῶν τρυφερωτέρων πτυχῶν τῆς μνήμη μου ὡς πτεῖλον καὶ ὡς ἀηδὼν ἐν τῷ κλωβῷ τῆς μ' ἐβουκάλιζε γλυκὰ γλυκὰ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς ἐπιούσης, ὅτε πάλιν ἀνεεὺτο εἰς τὸν χρυσοῦν πίδακα τῆς κόρης ἀοιδοῦ, ἐνοσῶ τὸν οὐρανίσκον της, τὸν οὐρανίσκον τῆς Κιαραμόντε, ἀρ' ἢς ἀναπῆδα συνεσταλμένη, ἀλλὰ γλυκεία, ὡς ὁ οὐρανός μας, ἡ μουσικὴ τοῦ Βέρδη, ἡ μελωδία τοῦ Δονιζέττη.

Τὴν εἶδον εἰς τὸ παρασκήνιον θεατρῖον, κατάμαυρα ἐνδεδυμένην. Τὴν εἶδα τὸ πρῶτον en face ἢ πρῶτῃ μου ἐντύπωσις ἦτο ὅτι ἐγήρασε κατὰ τέσσαρα τουλάχιστον ἔτη ἰσχυρότερα, ἄχρονωτέρα καὶ ὀλιγώτερον ἐντονος ἢ παλαιὰ της. Ὅλα γηράσκουν καὶ ὅταν νεάζουν ἀκόμη. Ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς της, τοὺς μαγνήτας ὀφθαλμοὺς της, δὲν τοὺς εὗρον οὔτε καθ' ἑκατομμυριοστὸν ἔλξεως ἠλαττωμένους. Δὲν ζεύω πόσων ὀκτῶν μαγνήτης ἀρκεῖ διὰ νὰ σπκώσῃ ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ τοιοῦτοι ὀφθαλμοὶ μπορεῖ ν' ἀφήσουν ἐναερίως ἐκατὸν ὀκτῶν ὑπάρξεις. Καὶ δὲν σὰς ἀφῆσε, κυνηγοὶ Ἀθηναῖοι, τόσους καὶ τὸν ἀέρα της μόνον, τὸ παρελθὸν θέρος, ἐνῷ κατόπιν τόσων ἀνθοδεσμῶν, περιστερῶν, στεφάνων καὶ κοσμημάτων ἐφαντάζεσθε ἐκυτοῦς ἐπικλινοῦς, ἀφῆνιδίως δ' εὐρήθητε μόνον ὑποκλινεῖς, ὑποκλινεστάτους ἐνώπιόν της, καὶ τοῦτο μεταφορικῶς καὶ ὄχι κατὰ γράμμα;

Βύτυχως εἶχε στραφῇ διὰ νὰ ὀμιλήσῃ μίαν εὐδαίμονα Συριανὴν ὑπαρξίν, κρυμμένην ἐν τῷ θεατρῷ της καὶ τὴν εἶδον πλαγίως καὶ τότε ἐπανήλθεν ὀλίγον ἢ πρὸ μικροῦ διαλυθεῖσα ἐλπίς μου καὶ ἀνεγνώρισα πάλιν τὴν σεμνὴν ὄνειρόπλαστον κόρην, ἣτις ἤρχισε νὰ κάμνη ὑπηκόους της ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ θερινῷ θεάτρῳ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐτελείωσεν ἐν τῷ θερινῷ ἀνακτόρῳ τῆς Δεκελείας.

Ἐὰ τὴν ἴδω ἴσως καὶ ἀπὸ σκηνῆς καὶ ὡς ἀδαμάντινον ἀκτινοβόλον σφῆνα θὰ παρεμβάλλω καὶ πάλιν ἐν ἄλλῃ ἐπιστολῇ μου τὸ ἄσμά της ἐν μέσῳ τῆς ὑγρᾶς ἀσφυκτικῆς τῶν Βελεντζικῶν ἀτμοσφαιρας.

«*Ἄν* θέλατε» ἀκούσθητε καὶ πῶς παρεστάθη ὁ Μάκμιθ, ἀκούσατε· μίαν πλύστρα ἔκανε τὴν πριμαδόταν, εἰς κρεσπώλης τὸν Βαρύτονον, εἰς κουρεὺς τὸν τενορίνον, εἰς λοῦστρος τὸν βασιλέα καὶ μερικὰ μάγκαι τὰ φαντάσματα. Οἱ Συριανοὶ ἐν τούτοις δὲν παύουν συζητοῦντες τὰ προσόντα τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ τοῦ κ. Λαμπρούλια, αἱ ἐφημερίδες των πληροῦνται σελίδων ὀλοκλήρων θεατρικῆς ὕλης, νέοι κριτικοὶ μὲ τὰ ὀνόματά των ἀνέκυψαν ἐν τῷ Συριανῷ ὀρίζοντι, εἶναι δὲ καὶ διηρημένοι ὡς πρὸς τὰς δύο πριμαδόνας ὄχι ὑπὸ ἐποψίν σαρκὸς καὶ ὕλης, ἀλλ' ὑπὸ τεχνοκριτικὴν ἐποψίν.

Ἄ! Σύρα, ξύλο ποῦ θέλεις!

Παρασκευῆ. Ὠρ 10 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος ἀναγγέλλει ὅτι τὸ Δικαστήριον εὐρίσκει ὀρθὴν τὴν πρότασιν τοῦ Βισαγγελέως, ὅπως ἐξετασθῇ ὑπὸ

πραγματογνωμόνων ἂν τὰ ἐν διαφόροις κέντροις κατασχεθέντα γραμματόσημα προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, οὐχ ἦττον δὲν πιστεύει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη, διότι εἶναι δυνατόν καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ νὰ διαταχθῇ πραγματογνωμοσύνη καὶ διορίζει ἐπὶ τούτῳ πραγματογνώμονας τὸν κ. Μαρῖνον, γραμματέα τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ταχυδρομείου, τὸν κ. Παναγιῶν Θεοδώρου, Διευθυντὴν τοῦ ἰγχωρίου Ταχυδρομείου, τὸν κ. Ἀγγελοῦ Πέτρου, ἀδαμαντοπώλην καὶ τὸν κ. Α. Δαμιανὸν φωτογράφον, οἵτινες, ἀφοῦ ὀρκισθῶσι, θὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ διάφορα φύλλα τῶν κατασχεθέντων γραμματοσήμων καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπίου θέλωσιν ἐξετάσει ἂν πάντα εἶναι ὅμοια πρὸς ἄλληλα ἢ καὶ πρὸς ἄλληλα, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ κ. Προέδρου.

Ἐν τούτοις τὸ Δικαστήριον προχωρεῖ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων.

[Πάλιν ἀκούω ὑπονοίας περὶ τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ ἐνίων ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τὰς ἀκούω παρὰ προεώπου πρὸς δ τῇ στιγμῇ ἐκείνη καὶ ἐν τῇ αἰθάουσι ἐκείνη δὲν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ ἔχω τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν. Δυστυχία μας!]

Προέρχεται ὁ Μάρτυς Οἰκονομόπουλος, ἔμπορος καὶ πράκτωρ τοῦ ἀτμοπλοίου Ἀλαυρίου, διὰ νὰ μὰς εἶπῃ ὅτι τὴν 27ην Ἀπριλίου διήλθε διὰ Χαλκίδος ὁ Ἰωάννης Βελεντζας καὶ ἔλαβεν εἰσητήριο παρ' αὐτοῦ μεταβαίνων εἰς Λίμνην.

Μὰ τί μάρτυρες εἶναι αὐτοὶ, κυρίᾳ κατηγορία, ἀνοῦσοι, ἀνάνυμοι, ἤρωες τῆς ἀφρασίας! Κοροϊθεῖς ἢ σπουδαῖεις;

Ἀκούω τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου μάρτυρος Θεοκλήτος Μπούμπουλης καὶ διατιθεμαὶ εὐαρέτως πρὶν ἢ ἀκόμα τὸν ἴδω. Τί διάβολο! λέγω, Μπούμπουλης καὶ παπᾶς, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μὰς διασκεδάσῃ. Ὅποια δ' εὐχαρίστησις ὅταν μετὰ μεσομυρίαν πλησιάσας αὐτὸν τὸν ἠρώτησα ἂν ἔχη συγγένειαν μὲ τὸν μέγαν ὑπουργόν μας τῶν Ναυτικῶν καὶ ἔμαθον ὅτι εἶναι ἀνεψιός του. Ἀνεψιός τοῦ θεοῦ του! Ὁ ἄ τὸν ἰδῆτε.

Εἶναι Ὑδραῖος, καλοκατωμένος, συμπαθητικῆς μορφῆς, τεσσαρακοντοῦτης, μοναχός, μὴ ἱερωμένος, ἀγράμματος, σύμβουλος ἐν τῇ μονῇ Μαρκομάνης, ἐλθὼν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τοῦ ἡγουμένου, ἄτε μὴ θέλων νὰ ὑπογράψῃ, — δηλαδὴ νὰ παραγῆσῃ—Βιβλία ἐν οἷς ἀβρόχοις ποσὶ περνοῦσαν διάφοροι καταχρήσεις καὶ τιμωρηθεὶς διὰ τοῦτο διὰ διμήνου ἐξορίας εἰς τὴν μονὴν τὰ Ἴλια, ὅπου ἐπέπρωτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς ἐν τῇ σημερινῇ δίκῃ.

Ἴδου ἐν ὀλίγοις ἡ σπουδαία κατάθεσις τοῦ καλοῦ, τοῦ γονόρου, τοῦ ἀπλοῦ Μπούμπουλή μας, ἐνοχοποιήσασα σοβαρῶς τὸν προσωρινὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς Ἴλια, κειμένης μετὰ Αἰθῆψου καὶ Ξεροχωρίου καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ὠρῶν ἀπὸ τοῦ διαβοῦτου κτήματος τῆς Καστανιωτίσσης—τώρα μοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ ἐκφράσω τὴν ἐκπληξίν μου πῶς ὁ Κεουμουδοῦρος, ὁ Αὐγερινός καὶ ὁ Βελεντζας δὲν προσέφερον τοιοῦτο ὠραῖον κτήμα νὰ τὸ ἀγοράσῃ ὁ Βασιλεὺς, ὅστις ἔχει ἀδυναμίαν εἰς τὰ ὠραῖα κτήματα, τὰ ὁποῖα καλλιεργεῖ ὠρελῶν τὸν τόπον. Μοῦ ἔρχεται ὁμως καὶ ἄλλη ἐκπληξὶς πῶς ὁ ἡγούμενος αὐτός, περὶ οὗ τόσα κατεμαρτύρησεν ὁ μάρτυς Μπούμπουλης, εἶναι μόνον μάρτυς καὶ ὄχι συγκατηγορούμενος. Τάχα περὶ τοῦ Θερασοῦ-

λου Βελέντζα υπάρχουν ισχυρότερα μαρτυρία ή περί του ήγουμένου Συμεών ; * Ας είναι.

Ο Θεόκλητος Μπούμπουλης κατέθεσεν ότι κατά Μάϊον τρέχοντος έτους—δεν ένθυμείται ακριβώς την ημέραν—του έδωκεν ο ήγούμενος ένα τόπι πανί διά να βάζη σακούλες που βάζουσε γαλακτερά, τά οποία ο ήγούμενος έστειλε δάρα εις διαφόρους εν Αθήναις. Τό πανί είχε τελειώσει και ο μάστις έζήτησεν άλλο από τον ήγούμενον, όστις του είπε να του δώση δύο σινδόνια και πήγαν εις τό δωμάτιόν του διά να τά βγάλη από τό κιβώτιον όπου τά είχε. Καθ' ήν στιγμήν ο ήγούμενος έβγαζεν από τό κιβώτιον τά σινδόνια, μαζί με τό σινδόνη σήκωσε δύο φύλλα γραμματοσήμου. Ο Θεόκλητος τότε έσκυψε να 'δη και είδεν όγκον πολύν γραμματοσημων κυανών, πάχους ώσει δέκα δακτύλων, ώς είδεικνε διά τών χειρών του. Άλλ' ο ήγούμενος τόν έσπρωξε και έπειδή εύρέθη μπόσικος, έπεσαν έξω τής θύρας του δωματίου, τό όποιον έκλεισεν ο ήγούμενος, έκλειδωσε τό κιβώτιον και με τά γέλωτα εις τά χείλη του άνοιξε πάλιν τήν πόρτα.

Ο Μπούμπουλης τόν ήρώτησε τί τό κάμνει τόσον γραμματόσημον ; ο δέ ήγούμενος του άπήντησεν ότι είχε κι άλλο και τόστέιλεν εις τό Λαύριον και τό χωριό του.

Ο Πρόεδρος τόν έστενωχώρησε διά να είπη άν ο ήγούμενος τόν έσπρωξε έλαφρά ή όρμητικώς, και ο Μπούμπουλης πάντοτε άπήνη ότι έλαφρά τόν έσπρωξε, διότι δεν είχε πάθος—φράσιν τήν όποιαν συχνά πυκνά επανελάμβανεν—άλλ' έπειδή τό μέρος ήτο κακοροϊζικο και αυτός εύρέθη μπόσικος, έπεσεν.

Μετά δύο, τρεις ημέρας έφανερώσε τό περιστατικόν εις τόν διάκονον Σεραφείμ όστις του είπε : Δέν γνωρίζω τίποτε. Έκτοτε δεν ξαναμίλησε περί αυτού. Δέν ένγνώριζε που σκμβαίνουν αυτά τά πράγματα (δηλαδή τά κατά Βελέντζαν). Τόν έρωτά ο Πρόεδρος τί κρίσιν έσχημάτισε περί του περιστατικού αυτού ; —Κακή ιδέα, λέγει, μου πέρασε, τόσο γραμματόσημο τί να τό κάνη.

Έρωτάται άν διέκειτο έχθρικώς με τόν ήγούμενον. — Τόν Μάϊον έγώ δεν είχα τίποτε μαζί του.

Τούτο θά τό όμολογήση και ο μάρτυς Σεραφείμ, ότι ο Μπούμπουλης όταν του είπεν τήν περί γραμματοσήμου σκηνήν δεν είχε συγχυσθή με τόν ήγούμενον, θά τό άρνηθή δέ μετά δύο λεπτά, δηλαδή θά ψευδοθή άναιδέστατα, διότι είναι διάκος και διότι όρκίζεται εις τήν ίερωσύνην του !

Περί Θερασούδου Βελέντζα είπεν ότι μίαν φορά πέρασε από τήν μονήν, και άλλη μία ο Ιωάννης Βελέντζας ; ο πρώτος διαβατικός, ο δεύτερος έμεινεν όλην τήν νύκταν. Άλλά κατόπιν είπεν ότι επέρασε δύο φορές ο πρώτος.

Έκ τών συνείδρων ο κ. Γεράρδος τόν έρωτά, εύραθείς και αυτός μπόσικος, ώς ότε ο μοναχός Μπούμπουλης έσπρωχθη υπό του ήγουμένου :

— Ο Θερασύδουλος Βελέντζας είχε μετά του ήγουμένου άθεμίτους σχέσεις ;

Και εύθύς τά έγύρισεν, ύποδοκθούντος και όλου του δικαστηρίου :

— Δηλαδή ώφελούντο άθεμίτως ; Διάβυλε ! Ακόμη και τά λάθη τής γλώσσης, όταν πρόκειται περί καλογήρων, λαμβάνουσι μορφήν σκανδαλώδη.

**

Κάθεται ο Μπούμπουλης και έρχεται ο μάρτυς Σεραφείμ, Μεγαλήλ, έτών σαρανταπέντε, με ύγροτάτους όφθαλ-

μούς και φυσιογνωμίαν πλήρη ύποκρίσεως. Παρουσιάζεται με τήν άπόφασιν να μην είπή τίποτε, και ένίοτε θυμόνων ζητεί ν' άποπάρη τό δικαστήριον. Έγνώριζον από τής ιστορικής δίκης τών Έπιτοκοπικών ότι διά τήν άλήθειαν οι άθλιότεροι μάρτυρες ήσαν οι κληρικοί. Άλλά δεν έφανταζόμην ότι τόσον όρθαλομοφανώς έμελλον να ίδω αυτά τά φαρδομάνικα μεταλλεία ψεύδους.

Βεβαίοι τό γεγονός ο μάρτυς Σεραφείμ ότι Μπούμπουλης του είπε ότι είδεν εις τό κιβώτιον πολύ γραμματόσημον.

Ο πρόεδρος. Και τί ιδέαν έσχημάτισε όταν σου διηγήθη τό περιστατικόν τούτο ;

Μάρτυς. Μα τί ιδέα να σχηματίσω, ούτε ήξευα τίποτε. Πρόεδρος. Δέν ένθυμείσαι άν σου είπεν άν είδε πλάκα ή πλάκες γραμματοσήμου.

Μάρτυς. Δέν μ' έκαμε καμμίαν έντύπωσιν ; δεν έπειθόμην. Καμμίαν περιέργειαν δεν μου έκίνησεν. Τί πλάκα και πλάκες.

Πρόεδρος. Μα δεν έχετε οσίς περιέργειαν ; Μάρτυς. Περιέργειαν έχω ; άλλ' έπειδή ήμην εις τήν Χαλκίδα...

Πρόεδρος. Έμαθεσ δηλαδή εις τήν Χαλκίδα ότι κυκλοφορούν κιβδηλα γραμματόσημα και όχι από περιέργειαν.

Μάρτυς. Πράγμα που δεν είδα δεν μπορούσα και να τό πιστεύσω.

Πρόεδρος. Από ος ήλπιζα περισσότερας λεπτομερείας, Έδω έμεσολάβησαν αι περί δυσαρσεκείας του Θεοκλήτου Μπούμπουλη μετά του ήγουμένου έρωταποκρίσεις ; και έδω ο μάρτυς Σεραφείμ έψεύσθη άναιδέστατα είπών τήν μεν μίαν φοράν ότι ο Μπούμπουλης του είπε περί του γραμματοσήμου δύο ημέρας πριν δυσαρσετηθή μετά του ήγουμένου, τήν δέ άλλην άφου δυσαρσετηθή. Του ψεύδους τούτου άντελήθησεν έγώ ακριβέστατα, μετ' έμού ο πλησίον μου καθήμενος ύποταμίαις Γρηγοράκης και οι έκ τών δικηγόρων τής ύπερασπίσεως, μεθ' ών ήλθον περί αυτού εις συνουμίαν ; επίσης και ο κ. Βίσαγγελιεύς. Μόνον ο κ. Πρόεδρος φαίνεται ή μη άντιληφθείς ή μη θελήσας να σύρη ψεύστην ένώπιον του άκροατηρίου ένα ίερωμένον.

Μετά τινας άκόμα άκροβολισμούς μεταξύ του διακόνου και του Μπούμπουλη, ένθα ο τελευταίος διηγήθη πώς ο ήγούμενος επανελάθη εις τήν μονήν εξ Αθηνών— έκαμνε δέ συχνά πυκνά ταξείδια εις Αθήνα— άπεδιώξε τόν Μπούμπουλην έκ τής μονής άνευ λόγου και πολύ άποτόμως, διακόπτεται ή συνεδρίασις διά τήν 2αν ώραν μ. μ. χάριν άναψυχής, κατά τήν φράσιν του Προέδρου.

Καλιδών.

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ.

[Ίδού ο διαδόχτος 17 αριθμός των χειρογράφων τής πρώτης εκ Σύρας επιστολής, λημονηθείς και μη άκολουθήσας τους συντρόφους του εν τή ταχυδρομείω. Αν δέν δυσαρσετή τους άναγνωστάς μας, τόν δημοσιεύομεν ένταύθα:]

Ο εύεργετικός κώδων του Προέδρου μου στέλλει παρήγορα τά μεταλλικά του κυμάτια, διότι έβαρύθην άναμείνων.

Άρχειται ή πρώτη προσέλευσις τών κατηγορουμένων. Ηγείται ο Θερασύδουλος Βελέντζας. Τόν γνωρίζ-

Ζητε ; ος τόν περιεγράψαμεν άλλοτε εν τέσσαρις στήλαις, τήν αυτήν ημέραν καθ' ήν άλλη συναδέλφος-ο Δομοδαίος— ος είδιδε εν μεγάλω τήν εικόνα του ; δεν φέρει πλέον τόν φαιόν επενδύτην, ύφ' εν τόν έθεάμεθα τάς πρώτας ημέρας μεταβαίνοντα εις τό Κατάστημα τής Ανακρίσεως. Τό ύπομάμισόν του πενθεί ; και ή μορφή του περισσότερον του ύποκαμίσιου ; παρετήρησα ότι έχει και βήμα καλογήρου. Ο άνθρωπος αυτός βεβαίως εάν δεν έχη δύο ψυχάς, ώς ο Φάουστ, έχει τουλάχιστον δύο μορφάς και δύο παραστήματα. Βεβαίως υπό αυτήν τήν μορφήν δεν διέτρεχε τά θεσσαλικά παδία. ουδ' άνέπτυσσε μαχόμενος τήν ψυχικήν έκείνην άταραξίαν και τόν πολεμικόν θυμόν, του όποιου πολλοί είναι οι αυτόπται μάρτυρες. Άλλ' όταν ένθυμηθώμεν ότι εν τή ψυχή και τω πνεύματι του κατηγορουμένου είχαν τελείσει μνηστρα, κομπάρσεόντος κανενός ύπουργού ή πρωθυπουργού, τά έργα τής ειρήνης (καίμας, έλλειμμα, γραμματόσημον κλπ.) και τά έργα του πολέμου, τότε πως δέν εκπληττόμεθα με τόν δυσασμόν του άνδρός.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ίνα ίκανοποιώμεν ταχύτερον τήν περιέργειαν τών άναγνωστών μας διά τά Βελεντζικά, τήν εβδομάδα αυτήν θέλομεν δημοσιεύσει άντι τριών τέσσαρα φύλλα.

Απολογούμενος ο Βελέντζας από του δικαστηρίου είπεν ότι έπειδή επάκιστα πόλεμος μεταξύ Ρωσσίας και Τουρκίας έννοους να έκστρατεύση και αυτός διά να δοξασθή και γίνη στρατήγος τής Θεσσαλίας, ουτω δέ πληρώση και τό έλλειμμά του.

Κύμιοι στρατηγοί τής Ελλάδος άκούετε ; Μ' ένα στρατηγηλίκι είναι δυνατόν να πληρώση τις έλλειμμα 800, 000 δραχμών.

Όσπε αν έπετύγχανε του πόθου του τούτου ο κ. Βελέντζας, δεν βλέπομεν κατά τί θά διέφερεν ή παρούσα θέσις, εμήν ότι θά ήτο ύπόδικος με 25 γαλιόνια.

Έκ του Έθρικού Πνεύματος άντιγράφουμεν τά όνόματα δύο ύποψηφίων τής επαρχίας Μαντινείας. Ο εις όνομάζεται Αναστάσιος Χεσώτης και ο άλλος Κωνσταντίνος Κωλαντεράς. Πιστεύομεν ότι και ο κ. Γερόκλης άκόμα ουδέν έχει ν' άντιτάξη κατά τής φρεσικότητος του συνδυασμού αυτού.

Μόλις άποδάντες προχθές εις τόν σταθμόν του σιδηροδρόμου, είδομεν πλειστηριαζόμενον τόν Γεώργιον, ένα παλαιοκάζανο τής Έταιρίας, έκθρονισθέντα έκ τής άτμομηχανής όπου έβασιλεύεν και πωλούμενον εις τό έκατοστόν τής αξίας του, ώς σίδηρο. Τό περίερον δέ είναι ότι οι διαπρεπέστεροι πλειοδοτούντες ήσαν δύο Άγγλοι, πρωταγωνιστούντες πάντοτε εις τάς έκθρονίσεις, ο του Πειραιώς Μάκ Δουαλ και εις άλλος. Είχε και αυτό τό παλαιοκάζανο ο Γεώργιος τήν άκμήν του, όταν τόν έφεραν εις Πειραιά,

νωτάτον, στίλβοντα, όλον ζώνη, ύποσχόμενον ουδέποτε να γηράσκη, να μη τεθή εις άπομαχίαν, πάντοτε να δουλεύη, ποτέ να μην καθίται. Άλλ' ήτο παλαιοκάζανο, αι παρειάι του έφθάρησαν, ή ύλη του διεφθάρη, σκωρία, ώς άλλος Βελέντζας επί του Κομμουνδούρου, επεκάθησε και ήτο φρίκη να τόν βλέψη τις τρυπημένον, γελοϊόν, με διάφορα χρώματα, ώς μασκαράν τών Γύφτικων κατά τάς άπόκρουσ, δεχόμενον όλον τό όνειδος τής πλειοδοσίας. Αυτή είναι ή τύχη τών παλαιοκαζάνων !

Θεατρικά. Μετά δεκαπέντε τό πολύ ημέρας ο κ. Λεκατοός άρχεται τών παραστάσεων του μετά τής νέας έταιρίας, ήν κατήρτησεν έκ τών καλλιτέρων νέων, τών πλείστων φοιτητών τής Νομικής και τριών η τεσσάρων νεανίδων, άς και ους έμόρφωσε κατά νέον όλωσ τρόπον του ύποκρίνεσθαι. Τό πρώτον παρασταθησόμενον δράμα έσται ο Ρισελι, μεγάλης δυνάμεως και λαμπρών χρωμάτων έργον του εύραντάστου άγγλου δραματοποιού και μυθιστοριογράφου Μπούλδερ.

Η Νέα Εφημερίς—ή του Ιωάννου Καμπούρογλου— άρχεται δημοσιευομένη από του προσεχούς Σαββάτου. Έτοιμασθητε εις άπόλαυσιν. εις τέρψιν, εις γέλωτα, εις φούρκαν, εις πείσμα.

Τί κωμωδία ! Έγένετο μνημόσυνον τήν παρελθούσαν Κυριακήν του μακαρίτου Βούρου και έτυχε να άναγινώσκηται τό Εύαγγέλιον ένθα μεταξύ άλλων λέγεται ότι ευκολώτερον έστι κάμilion διελθειν δια τριμαλιās ρεφίδας ή πλουσίον εισελθειν εις τήν Βασιλείαν τών ουρανών. Ίνθυμηθητε δέ ότι ο μακαρίτης θ' άποπειραθή να τρυπήση δια τής τριμαλιās αυτης με τάς 10,000 δραχ. που άρρησεν εις τό άπομαχικόν ταμείον, άφου είχε λάθει παρ' αυτού εις ίνοικια έκαστούς χιλιάδων.

Άλλά που τόν άφρίζει ο άγιος Πέτρος !

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΔΖΑ

(Έυκαίτερον τηλεγράφημα του κ. Μη Χάνεσαι.)

Σύρα.

Αθήνα.

Δίκη Ίερατώθη έκτην ώραν έσπέρας σήμεραν, Θερασύδουλος Βελέντζας κρυυθείς ένοχος έξοδούσεως κιβδηλών άξιεν συνεννοήσεως μετά κιβδηλοποιού, κατεδικάσθη εξαμνηνον φυλλάκισιν, λοιποί ήθωώθησαν. Έτυμηγορία έκριθη έπειτικής.

Ε. Α.

Σ. Σ. Σχόλια του τηλεγράφου εν τω φύλλω τής αύριον, όπερ επίσης πλήρη Βελεντζικών, και ίδια τής άγορευσεως του Βισαγγελέως κ. Καρατζά, θέλει πωληθή εν ταίς δδοίς μετά μεσημβρίαν.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΤΩΝΑΚΗ

(Πρώην Παναγλωτταρά)

(Εν τῇ Πλατεῖᾳ τοῦ Ἀγαθουργίου)
Ἐξαιρετικὸν ἐκλεκτὸν ποικίλον. Προηθροῖα δι' ἄλλο τὸ
Ἐργασίον τῶν καλλιεργῶν ποικίλων.

Ἐργασίον τῶν καλλιεργῶν ποικίλων.
Ἐργασίον τοῦ κοῦτου ἄλλο τῶν εἰδῶν.
Ἀποστράζον τοῦ Μεσογυλίου.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

εἰς τὸ Παντοπωλεῖον Ἀντωνᾶκη εἶναι πωθόμενα,
B (S).

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀθῆναι ὅπου ἔργον.

Ἄπαντα τὰ εἰς τὴν γαερικὴν ὕλην εἰς τιμὰς μετρίαις.
Ἐκτεμνοῦνται ἐπιμετρήσια ἀγγελάκια διὰ τῶν
τῆς μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.
Ἐργασίον τῶν κωνοειδῶν ὡς καὶ ἐπι-
κεφαλίαις ἐπιτοχῶν ἐκτυπωμένων εἰς διάφορα γένηματα.
Μόνη Ἀποθήκη τῶν καταστάλων ἀρίστης κατα-
σκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστηματοῦ Ἐδμ. I. Κρίστ.
the τοῦ Ἀνδρέου.
Μόνη Ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωθήσεις τοῦ Ἀλμ.
ἄλλοι ἀγαθοὶ ἄλλοι τοῦ ἐκκοῦ Jean Barbon
τῆς Ταλλίας.

ὈΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡ. 243.

ΝΕΩΤΑΤΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΛΜΠΩΝ

ΒΙΣ ΤΩ

ΑΛΜΠΩΝΑΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ

1812

Ἀλίπαις τοῦ ἁλίου—Ἀλίπαις κινεζικῆς
καὶ—Ἐλίπαις δι' εἰδῶν—Ἀλίπαις
αἰατοῦ—Ἀλίπαις καταστηματοῦ.

THE KYANHZ BIBLOS

ΟΛΙΑ ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

τοῦ κ. Γεωργίου Ζουρῆ εἶναι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ἐκκοῦ πωθόμενα.

NECESSAIRES

τῶν ἡμερικῶν ἀπὸ τὰ φάρμακα
τῶν γαλλικῶν ὁμοειδῶν, ἄλλοι ἀνταρτοὶ ἰατρικῶν
ἡσ καὶ πᾶσι. Μόνη εἰς τὸ ἑμπορικόν.

ΧΟΛΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ, ΑΡΩΜΑΤΑ, ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ἐργασίον εἰς χρυσοποιεῖν τὰς ἑσπέραις κομῶν παρι-
αίον.

Ἐργασίον Μανδύων ἀδιδόχων διὰ τοῦ Στρατιωτικοῦ
εἰς τιμὰς πάλιν συγκαταβάτικα,

Ἐργασίον εἰς ἀριστικῆς ἐκκοῦ ὄψεως διὰ Κυρίας,
Ἐργασίον Χίλια ἀλλὰ πρᾶγματικῆς εἰς τὸ

I. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΡ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

Ὀδοῦ Ἐρμού, εἰς τὴν ἀκέραιον τῆς Κατωκίρας γωνίας.

HAOEN-O XEIMON

καὶ εἰς χρυσοποιεῖν ἀνὸς ἀριστικῶν, τοιοῦτων ἡδονῶν
ἐκκοῦ τοῦ ἁλίου ἔχου ἀδύκην, ἀλλὰ ἀριστικῶν,
ἔχου καὶ ὁμοειδῶν πωθόμενων τοῦ Κεραιου.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΛΟΙΠΟΝ

εἰς τὴν διακρίσειν τῆς Decourbe. Ὅλα τὰ εἰς
τῶν εἰδῶν, τὰ καλλιεργητικῶν καὶ ποικίλων τῶν
σχεδίων, τὰς πρακτικῶν τῶν ἐργασίων καὶ ὅλα τὰ
ἐργασίον τὰ εἰς τὸ ἑμπορικόν.

ΧΟΛΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὀδοῦ Ἐρμού, ἑσπέραις, ἐπιμετρήσιαι.
Ὀδοῦ Ἐρμού, ἑσπέραις, ἡ ὁμοειδῶν ἡ ὁμοειδῶν ὅτι
ἄλλοι, ἡσ.

Ὀδοῦ Ἐρμού, ὅτι ἡδονῶν ποικίλων εἰς τὰς
οἰκονομίας καὶ τοῖς ἐργοῦνται.

Ὀδοῦ Ἐρμού, ἐργασίον, ἡδονῶν 90 ἄλλοι

Ὀδοῦ Ἐρμού, ἡσπέραις, ἡσπέραις, ὅτι
Ὀδοῦ Ἐρμού, ἡσπέραις, ἡσπέραις, ὅτι

Ὀδοῦ Ἐρμού, ἡσπέραις, ἡσπέραις, ὅτι
Ὀδοῦ Ἐρμού, ἡσπέραις, ἡσπέραις, ὅτι

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὀδοῦ Ἐρμού, ἡσπέραις τοῦ ἁλίου

ΧΟΛΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΝΕΙΝΑΙ εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ἁλίου
τοῦ ἀγγλικῶν ἑσπέραις πωθόμενων ἡσπέραις.